

I. ΚΕΙΜΕΝΑ

1.

Ετέρου, τέλος, έρωτος το νέκταρ μάς μεθύσκει,
αλλά ο πρώτος τελευτά χωρίς να αποθνήσκει.

Ούτω, οπότε ανθος τι την χείρα μας μυρώση,
αν απορρίψαντες αυτό κρατώμεν άλλο ήδη,
υπό το νέον άρωμα η χειρ μας αναδίδει
του πρώτου της αρώματος ολίγον τι λοιπόν.
Ούτω, ενώ να ψάλλωμεν ζητούμεν άσμα νέον,
εξαίφνης μεταπίπτομεν λαθραίως εις αρχαίον
συνήθη μας σκοπόν.

2.

Δρόμοι – στιλπνά σκούρα χταπόδια τούτης της χώρας μου,
που πάνω σας δίχως μορφή και δίχως βάρος
πορεύεται το μέλλον. Κούρσες, πούλμαν, δεξαμενόπλοια,
κάποιο ποδήλατο και κανένα σπουργίτι
που κυλά τις αόρατες ρόδες του πάνω στην άσφαλτο.
Από κάτω υπόγειοι δρόμοι. Από πάνω
αέρινες σήραγγες παίζοντας τζαζ.
Δρόμοι πλάι σε αστραφτερές βιτρίνες, πλάι
σ' αγάλματα ή ανάμεσα από μαγαζιά κι
εργοστάσια. Δρόμοι έξω απ' το πανεπιστήμιο.
Έξω απ' το κτίριο της Βουλής. Δρόμοι εθνικές.
Δρόμοι της συνοικίας. Δρόμοι μαστιγωμένοι
από πίσσα και αίμα. Φτιαγμένοι με φωνές
και χαλίκια. Κάτω απ' το βάρος
οδοστρωτήρων και χιλιάδων διαδηλώσεων.
Δρόμοι, σάβανο του Γρηγόρη, του Σωτήρη, του Τάσου.
Δρόμοι – παιάνες. Δρόμοι – γιορτής.
Δρόμοι – αγωνία. Δρόμοι – φονιάδες.
Ποια κατάρρα πάνω σας έχει πέσει;

Περιμένουμε ο καθένας στη στάση του.
Περιμένουμε όλοι μαζί στο τσίγκινο υπόστεγο.

3.

Για δεστε τον αμάραντο σε τι γκρεμνά φυτρώνει!
Τον τρων' τα λάφια και ψοφούν, τ' αρκούδια και μερώνουν.
Νάχε τον φάει κι η μάνα μου να μη 'χε κάμει εμένα!
Κι αν μ' έκαμε τι μ' ήθελε κι αν μ' έχει τι με θέλει,
που 'γω στα ξένα περπατώ, στα ξένα παραδέρνω.
Τον ύπνο δεν εχόρτασα, τις νύχτες δε κοιμάμαι.

Το χέρι μου προσκέφαλο και το σπαθί μου στρώμα
και στο προσκεφαλάκι μου, κορίτσι αγκαλιασμένο.
-Μη με μαλώνεις βρε πουλί και βρε καλό πουλάκι
εγώ τρεις μήνες θαμαι δω κι απ' ύστερα θα φύγω.
Το Μάη και τον Θεριστή κι ούλο τον Αλωνάρη
κι ύστερα φεύγω βρε πουλί, στο τόπο μου πηγαίνω
κι έλα και συ στον τόπο μου, να δεις τους εδικούς μου
πως δέχονται, πως χαίρουνται τα ξένα τα πουλάκια.

4.

Του μέλλοντος η μέρες στέκοντ' εμπροστά μας
σα μια σειρά κεράκια αναμένα —
χρυσά, ζεστά, και ζωηρά κεράκια.

Η περασμένες μέρες πίσω μένουν,
μια θλιβερή γραμμή κεριών σθυσμένων·
τα πιο κοντά βγάζουν καπνόν ακόμη,
κρύα κεριά, λυωμένα, και κυρτά.

Δεν θέλω να τα βλέπω· με λυπεί η μορφή των,
και με λυπεί το πρώτο φως των να θυμούμαι.
Εμπρός κυττάζω τ' αναμένα μου κεριά.

Δεν θέλω να γυρίσω να μη διω και φρίξω
τι γρήγορα που η σκοτεινή γραμμή μακραίνει,
τι γρήγορα που τα σβυστά κεριά πληθαίνουν.

II. ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ:

1. Να διακρίνετε τα ποιήματα που σας δίνονται σε παραδοσιακά και μοντέρνα με βάση τα χαρακτηριστικά τους (να αναφέρετε δύο χαρακτηριστικά από το καθένα) **(μονάδες 30)**.
2. Να κατατάξετε τα ποιήματα σε μια σειρά από το πιο παλαιότερο ως νεότερο, επισημαίνοντας το λογοτεχνικό ρεύμα/είδος στο οποίο εντάσσεται το καθένα **(μονάδες 20)**
3. Να εντοπίσετε πέντε «ποιητικές» και πέντε «καθημερινές» λέξεις στα παραπάνω ποιήματα και να τις τοποθετήσετε σε πίνακα με δύο στήλες **(μονάδες 25)**.
4. (α) Να αναλύσετε τα χαρακτηριστικά του λογοτεχνικού είδους/ρεύματος στο οποίο ανήκει το τρίτο ποίημα χρησιμοποιώντας τουλάχιστον τρία παραδείγματα **(μονάδες 15)**

(β) Αφού λάβετε υπόψη την απάντηση που δώσατε στην ερώτηση 2, να επισημάνετε ένα σύμβολο και μία υπερρεαλιστική εικόνα, προσπαθώντας να εξηγήσετε το νόημά τους **(μονάδες 10)**.

